

Gölsel Ceren Güneş

ÖNDEN ÜÇ BİLET

—
Roman
—

 Doğan
SoLibri

Gölse Ceren Güneş, 1989 yılında doğdu. TED Ankara Koleji ve Başkent Üniversitesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun olduktan sonra bir süre yeminli tercüman olarak çalıştı. Ardından Curtin University'de dijital pazarlama üzerine yüksek lisans yaptı. Amerikan Pazarlama Birliği (AMA) üyesidir.

Öyküleri çeşitli kolektif kitaplarda ve dergilerde yayımlanan Güneş'in *Karakalem* adlı bir öykü kitabı bulunmaktadır. Aynı zamanda *Edebiyat Haber* ve *Litera Edebiyat* gibi mecralarda edebiyat eleştirileri yazmaktadır.

ÖNDEN ÜÇ BİLET

Yazan: Gülsel Ceren Güneş

Editör: Özgür Batur, Yüce Yöney

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ağustos 2025 / ISBN 978-625-8474-88-6

Sertifika no: 44919

Kapak Tasarımı: Yalın Atılganoğlu

Sayfa tasarımı: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Önden Üç Bilet

Gülşel Ceren Güneş

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

“Sonsuz kadar çok” istediğim, ölesiye beklediğim,
en sevdiğim varlık olan kızıma...
Bir gün iç sesin haline gelirsem
“Sen çok kıymetlisin ve
hissettiğin duyguların hepsi çok değerli”
dediğimi duymanı isterim...

2024
Mutfak masası, İstanbul

Geçen sene biri duygularını içine atan, diğeri her konuda konuşan, öbürü şarkı söyleyen kadınlardık. İkimiz yaşıyoruz, birimizi kalabalıklar ve alkışlar eşliğinde uğurladık. Anma töreni için o üç yüz altmış beş günü kısaca özetlemem gereклиymiş; ben susmayı bıraktım, annem benim suskunluğumu devraldı, anneannem de ebediyete kadar elektronik cihazların içinden şarkı söyleyecek. Fakat bunu bu şekilde anlatamam.

Ölümler ve doğumlar insanları değiştirir elbette. Ancak ben sadece anneannemin vefatını anlatmakla yükümlüyüm. Şimdi bu masanın başında oturmuş, ünlü birinin torunu olarak yaşadığımız yas sürecini, ölümünün ailemizi etkileme şeklini anlatmam gerekiyor. Bir de yas farkındalık haftası mı dedi kadın? Bizim yaşımız üzerinden bir şeylere dikkat mi çekilmesi gerekiyormuş? Ünlü olmak böyle bir şey demek ki, ölümünden sonra bile farkındalık yaratman bekleniyor. Fakat her şeyi onlara anlatamam.

Anneannem öldüğünde zaten bütün basın, gazeteler, dedikodu programları ve daha fazlası annemle beni canımızdan bezdirmişti. Kendi aramızda bile konuşmakta ve anlamlandırmakta zorlandık. Şimdi benim herkese, yas farkındalığı da yaratarak, anneannemi anlatmam gerekiyor, öyle mi? Çünkü annem artık susuyor, bu iş mecburen bana kaldı.

Anneannemin üzerimize ı gibi düşmesi bir yana, ben tüm hayatımın yasını tuttum bu bir senede. Zihnimde her Şey birbiri-
rine girmiş durumda. Belki de neyi anlatıp anlatmayacağımdan
ziyade öncelikle benim anlamam ve kabul etmem gerekiyor.
Kendimize saklamışız bütün “Ben buyum!” hallerimizi, hayalle-
rimizi, içimizde sır diye örtülen her Şeyi.

Çok sıradan bir gün gibi başlamıştı her Şey. Ajanstaydım, yeni
bir parke firmasının beyefendilerini evde koltuk iteleyip parke-
leri çizmeyen koca fikrinden caydırmaya çalışıyorduk. Annemin
ısrarla aramaları yüzünden toplantıdan çıkmak zorunda kaldım.
Anneannemin düştüğünü, muhtemelen kalçasını kırdığını, acilen
hastaneye gitmemiz gerektiğini söyledi. Aşırı dramatik aramala-
rının altından nadiren yerli yerinde bir aciliyet çıkar, bu da onlar-
dan biriydi.

Kocamı aradım yolda. “Ah ya!” dedi çok samimi bir znty-
le. “Neyse” dedim, “bir Şey olacağını sanmam. Hepimizi gömer
o. Akşama gelirim eve herhalde ama beni bekleme yemek için.
Bilmiyorum annem ne kadar yapışacak bana.” Sessizlik. Yapış-
masın ya, “Gel özledim, zaten parkeciler yüzünden görüşemedik
dnden beri” demesini bekledim, demedi. Anladım; o “Ah ya”
anneannem için değilmiş. Bizim anneannemden çok daha büyük
bir olayımız var ve kocam onu zmemi istiyor. Ben konuşmaz-
sam sonsuza kadar susabilirdi. “Tardu?” dedim, açıklamak zo-
rundaydı artık; ah be olan ne?

“Doktora gidecektin ya sen... Ertelemeden hani...” cümlesini
duydum. Dev bir el boğazımı sıktı sanki. Sonra da neredeyse ka-
tılaşmış bir gle batırdı. “şimdi sırası değil sevgilim” dedim son
kalan nefesimle. İçinde bulunduğum taksi kırmızı ışıkta durdu.
Yanımda bir billboard. “Aile olmak hayal değil!” yazıyor, bebeği-
ne sevgiyle bakan bir kadın var görselde. Bebeğin çok umurunda
değil gibi. Baba yok. Anneyle ocuk aile olmuşlar tüp bebek mer-

kezinin sponsorluğunda. Bu görseli markaya nasıl kabul ettirdiler diye düşündüm önce. Mesleki bir hastalık işte... Kocam da ikimizin aile olmadığını düşünüyor. Dev el boğazımı daha çok sıkmaya başlamıştı.

“Bebeğim!” dedi Tardu neşeyle, “Zaten hastaneye gidiyorsun, başka doktora görünürsün. Sonuçta orası da iyi bir hastane. Ne fark eder yani? O değil de öbürü. En iyisi öyle yapalım. Sen oraya gider gitmez bir randevu al.” Annemi bahane etmek geldi aklıma hemen, “Ya şimdi” dedim, “annem kıllanır durumdan. Söylemedim ben hamile olduğumu da, düşük yaptığımı da.” Takside olduğumu hatırlayınca sanki üreme organlarımla ilgili konuyu konuşmamam gerekiyor gibi hissettim. Elin adamı niye bilsin? Anneme bile söylememişim. Artık söylemek için de çok geçti, annem ilk duyan olmadığı ve süreçte yer almadığı için kapris yapma şansını kaçırmıştı. Anneannemin hastaneye yatması da ana gündem maddemiz olmuştu zaten.

Anneannemin evi, onun ölümünden sonra, bana garip bir huzur vermeye başladı. Boğaz’ı görüyor, dev bir bahçesi var diye değil de... Pencere önündeki masada, kim bilir kaçınıcı sigaramın dumanını havaya üfleyip soğumuş kahvemi içerken kendimi dünyaya arkamı dönmüş gibi hissediyorum. Ayaklarımın ucunda sokakta bulduğum bir kedi yatıyor... İçimde bir şeyler iyileşiyor sanki. Vapurların ve gemilerin sesleri geliyor ara sıra. Cam açıksa içeri resmen tuz yağıyor ama o da bana iyi hissettiriyor. Buraya yerleşeceğimi söylediğimde arkadaşlarım yalnızlık çekip çekmeyeceğimi sordu. Tek başına olmak bir tercihse sorun değil, geçtiğimiz sene bunu öğrendim. Eğer etrafın sarılıysa ve kimsesiz bir halde şaşkınlıkla bakınıyorsan problem.

Cenazeden sonra bu eve geldiğimizde anneannemin hastanede fark ettiğimden daha kimsesiz olduğunu düşünmüştüm. Yüksek duvarlardaki büyük resimlerde sadece kendisi vardı. Şimdi

bakınca nasıl da mutlu bir yalnız olduğunu görebiliyorum. İsteseydi her yere annemi, beni, arkadaşlarıyla fotoğraflarını koyabilirdi. Cenazesinde ağlayan binlerce insan, şarkı sözlerini dövme yaptıran deliler, yaşarken verdiği partilere katılan tanıdık yüzler vardı. O sadece kendini koymuştu duvarlarına. Tüm hayatı boyunca seyredilmek istemişti, seyredilmişti ve bunun için kimse-den özür dilemesi gerekmiyordu. Annem duvarlardaki konser fotoğraflarını, albüm kapaklarını indirmek istediğinde “Dursun” demiştim, “kendini görmek istemiş baktığı her yerde. Benim için de bir sakıncası yok.” Anneme musallat olan ve susmasına sebep olan ölüyle bana iç ses olup kendimi bulmamı sağlayan ölü aynı. Bunu anlatmak çok zor.

Arkada anneannemin bir şarkısı çalışıyor... *Geçmişin sancılarını çekmem* diyor anneannem otuzlu yaşlarındaki sesiyle. Onun sesini yıllardır birçok şeye benzettiler: kadife, su, ipek... Bana ise sesi bir çiçek olsa kardelen olur gibi geliyor. *Arkamı dönmem / Nereye geleceğini bildiğinden / Aştı bu kadın o yolları / Sen neredesin aman ne gam...* Artık hangi şarkıyı hayatının hangi döneminde ve kime yazdığını biliyorum. Anlatamayacaklarımın listesi uzuyor.

O gün anneannem düşüp de kalçasını kırınca aceleyle geldim o hastane bahçesinde sigara içerken önümde duran arabada da çalışıyordu aynı şarkı. *Değiştim mi? / Kimin umurunda? / Ben seçtim / Geleceğin kaygısını duymam / Alır bu kadın o yolları / Sen nerede durmuşsun aman ne tasa...* Arka kapı açıldı, balonlar çıktı dışarı önce. “Hoş geldin” yazıyordu üzerlerinde pembe pembe. Şoför mahallindeki adam inip neşeli bir koşturmayla ön sağ kapıyı açtı. Arkadan inen yaşlıca iki kadın ellerindeki balonlara ve çantalara hâkim olmaya çalışırken hamile eşini indirdi kocası. “Siz girin, ben park edeyim” dedi. “Ben gelmeden doğurma!” Hepsî gülüştüler, ben de istemsizce gülümsedim.

Kimi ölümler sadece birini almaz, yıllardır susulmuş ne varsa ardından sürükler.

Efsanevi sanatçı Afet Hanım hastaneye kaldırıldığında, torunu Nurperi kendisini hiç ummadığı bir yüzleşmenin eşiğinde bulur. Kısa bir süre önce yaşadığı kaybı bile daha kabullenememişken, annesinin çocukluğundaki sevgisizlikle ve anneannesinin kalabalıklara rağmen taşıdığı yalnızlığıyla yüz yüze gelir.

Nurperi'nin sırtına binen yük, artık sadece kayıplarının değil, geçmişin acımasız hesaplaşmaları ve annesinin hayatını paramparça eden aile sırlarının da ağırlığıdır. Hastane önündeki basın ise içerideki yangını körüklemekten başka bir işe yaramaz.

Nurperi'nin önünde bir yol ayrımı vardır artık. Çünkü hiçbir şey, bir kez bakış açınız değiştiğinde, eskisi gibi kalmaz. Yapılan her seçim de bir bedel ister.

Sahneden son kez inmeden önce, herkesin kendine sorması gereken tek bir soru kalır geriye:

Sen kendi hikâyende nerede duruyorsun?

